

Με τις ευχές του Π. Δάκη και της Ανδρέα με ζήλον Αλέξη

ΑΛΕΞΗ ΠΑΡΝΗ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΑΓΙΑΚΟΦΣΚΥ ΣΤΟΝ ΠΑΣΤΕΡΝΑΚ *

ΔΩΡΕΑ
ΕΛΛΗΣ ΚΑΙ ΠΑΝΙΚΟΥ
ΠΑΙΟΝΙΔΗ

“Ω, ελληνική ψυχή τραγική, Ίριγένεια γιατί τρέχεις με τόσο πάθος να θυσιάσεις σε ξένους βωμούς: Δεν σε φτάνουνε όσες υπάρχουν στη γη σου;

Τόν Ιούνιο του 1989, μ' επίσημη πρόσκληση της "Ενώσης Σοβιετικών Συγγραφέων, που'χε εγκριθεί προσωπικά απ' τον Γιακόβλεφ, το σύμβουλο του Γκορμπατσώφ, επισκευήτηα τη Μόσχα για να ξαναβρω ύστερα από 29 χρόνια (είχα φύγει τό 1962) ανθρώπους και τόπους δεμένους με τη νιότη μου. Ο γνωστός συγγραφέας και πάλιος καθηγητής μου Β. Ζαχάρτσενκο έγραψε με την εύκαιρία στην «Λιτερατούραγια Γκάζετα»: «Απόβλεπτη και πολυσύνθετη είναι ή ανθρώπινη μοίρα... Ο Αλέξης Πάρνης είχε έρθει τότε στη Σοβιετική Ένωση μαζί με άλλους Έλληνες πολιτικούς πρόσφυγες, ύστερα από τον πόλεμο, την αντίσταση και τις επεκκόλουθες πολιτικές εξελίξεις στην Ελλάδα... Έζησε εδώ στην χώρα μας δώδεκα ολόκληρα χρόνια κι αποφοίτησε λαμπρά απ' το "Λογοτεχνικό Ίνστιτούτο Μαξιμ Γκόρκυ" όπου είχα την τιμή ναμαι ένας απ' τους εισηγητές στις πτυχιακές εξετάσεις του. Το συγγραφικό όνομα του Α. Πάρνη κείνο τον καιρό, στεκόταν πλάι στα όνόματα του Ν. Χιχμέτ, Πάμπλο Νερούντζα, Νικόλα Γκιλιέν, τα ποιήματά του δημοσιεύονταν στα μεγαλύτερα περιοδικά, είχε στενούς φίλους τούς Κωνσταντίν Σίμωνωφ.

Αλεξάντρ Γβαρντόφσκυ, Μπορίς Πολεβόϊ... Και ξαφνικά πάνω στην κορφή της επιτυχίας, στο απόγειο μιās πρωτοφανούς δημοτικότητας, ο Αλέξης Πάρνης, απορρασίζει να φύγει από τη Σοβιετική Ένωση. Τί συνέβη; Κάποιες ιδεολογικές διφωνίες σε κείνα τα βαλτωμένα χρόνια, αναγκάσανε τον συγγραφέα να θυσιάσει τη δόξα και τη ζωή που'χε στη χώρα μας, μόνο και μόνο για ναμει εντάξει με τη συνείδησή του... Ο θρύλος του Αλέξη Πάρνη συνεχίζεται. Ο ποιητής με ριζικά μαλλιά τώρα πιά, τριφυρίζει στους δρόμους της Μόσχας και στα μονοπάτια του εζοχικού Περεντέλκινου που τόσο αγάπησε κάποτε...»

Τό άρθρο τέλειωνε μ' ένα ποίημά μου απ' τό μυθιστόρημα «Λεωφόρος Πάστερνακ»:

Τό πιο μεγάλο έγκλημα είναι να πείσεις ολόκληρο λαό ότι υπάρχουν έγκλήματα δίχως τιμωρία.
Ο ένας κατασπάραζε τον άλλον δίχως τύψη.
Και ξαφνικά ήρθε ή μετάνοια...
Όμως δύσκολα ξαναρριζίζεις στην ανθρωπιά.
Πολλοί σταματήσανε μεσοστρατίς, ανάμεσα στο θεριό και τον άνθρωπο.
Είναι οι τραγικοί μιγάδες της γης μου!

* Απόσπασμα από το αυτόβιογραφικό βιβλίο «Τα χειρόγραφα του Τυρταίου» (άρχαίος ποιητής θουριοποιός που διακρίθηκε στο Β' Μεσοσηνιακό πόλεμο). Το βιβλίο θα κυκλοφορήσει αργότερα (σημ. του συγγραφέα).

Αυτή ή επιστροφή στη Μόσχα έκλεισε και σε πολλά σημεία δικαίωσε τον πολύχρονο κύκλο ενός πνευματικού και ήθικου άγώνα π' αξίζει να κοινολογηθεί τώρα πιά. Ο' άρχισω με τό «Νησι της Αφροδίτης»